

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 182/2020
03.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца „ОТП банка Србија“ АД Нови Сад, коју заступа пуномоћник, Небојша Станковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Врању, на седници одржаној 03.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби против пресуде Основног суда у Врању П 79/17 од 05.07.2017. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 79/17 од 05.07.2017. године, ставом првим изреке, делимично се одржава на снази решење о извршењу првостепеног суда И.Ив.бр.144/16 од 12.10.2016. године, у погледу главног дуга и камате, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 199.611,11 динара, са каматом по Закону о затезној камати на овај износ почев 15.06.2016. године, па до коначне исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 22.761,00 динара, док се решење о извршењу првостепеног суда за износ већи од досуђеног износа од 199.611,11 динара, па до износа од 658.332,44 динара, укида. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 49.792,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужена је изјавила жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Врању, који се решењем Гж 6529/17 од 29.03.2018. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по наведеној жалби, а списе предмета доставио Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу је актом Гж 1933/19 од 19.04.2019. године, вратио списе предмета и није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет достављен Врховном касационом суду, ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... 101/11 и 87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни

касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга по основу уговора о отварању текућег рачуна. Тужба је поднета 11.10.2016. године, а вредност предмета спора је новчано потраживање од 658.332,44 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају за одлучивање о жалби на првостепену пресуду, применом члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић